

Carena 'Ouwe Reus'

Herman Wissink (53)

Achteraf kan je zeggen: misschien zat het er van jongs af aan in. Als jongetje tekende hij geen treinen en auto's, maar zeilboten. Opgegroeid in Twente, zou je niet vermoeden dat Herman later een waterbewoner zou worden. Alhoewel: tijdens vakanties in Kalenberg was hij op een roeibootje en op een stalen vletje met zeil te vinden. Herman wilde per se niet tot de grijze massa behoren. Toch duurde het nog geruime tijd voordat hij daar vorm aan gaf. Na jarenlang bij Defensie te hebben gewerkt en na zijn scheiding, ging hij in 2005 op zoek naar een nieuwe woonplek. In Lelystad vond hij wat hij zocht: een stalen boot, een tweemaster. Hij hield van de stoere en mooi gelijnde romp en al helemaal van de hartvormige spiegel. Het was een Carena, in 1978 gebouwd in opdracht van Peter Morr  die ermee de om wereld had gezeild. Op deze Ouwe Reus ging hij wonen. Ja, natuurlijk is hij verliefd op de boot. Het was meteen een keuze voor een ander, vrijer leven. Zijn boot was vanaf nu zijn enige bezit. De witte romp schilderde hij over in zwart. Lekker mannelijk.

Herman kwam in een IJsselmeerhaven terecht waar hij als havenmeester ging werken. En waar hij omringd wordt door al die verschillende individuen die zich verbonden weten door één ding: de boot.

Twee keer stak hij de Atlantische Oceaan over. Maar voor de rest leeft hij van dag tot dag. De kern van alles is het water. Herman:

“Water is rustgevend. Je blijft ernaar kijken, net als naar het vuur in een open haard.

Water intrigeert me: ook al is de zee diepzwart, op drie kilometer diepte leeft iets.

Als je met een klein bootje op een immense plas water bent, dagenlang, bestaat de hele wereld alleen nog maar uit dat bootje met een paar mensen erop. En ineens steekt er een storm op. Het is de spanning tussen die rust en dynamiek.”

Als hij ooit zo oud zal zijn dat hij de lieren niet meer zelf kan hanteren, gaat Herman in een caravan op Terschelling wonen. “Dan heb ik toch nog water om me heen.”